

Arrest

nr. 340 477 van 3 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. ROELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die beweert van Marokkaanse nationaliteit te zijn, verzoekt op 3 december 2025 om internationale bescherming. Op 15 januari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U bent afkomstig van Nador in het Rif gebied, u bent Amazigh van etnie en (niet-praktiserend) moslim.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U bent afkomstig van Selwan in Nador, waar u woonde bij uw grootouders. Als jongeman nam u deel aan betogingen in Marokko. U werd tijdens een demonstratie geslagen door politie. Bovendien zijn er geen mensenrechten, geen werk en geen goede medische zorg in uw regio. Ook wordt u als Amazigh gediscrimineerd in Marokko en moet u een vertaler gebruiken in uw land.

U verliet Marokko op vijftienjarige leeftijd. U reisde met een vervalst paspoort en Russisch visum naar Duitsland. Daar verbleef u in een opvangcentrum, maar u bent niet zeker of u een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde naar België waar u familie hebt wonen. Van 2008 tot 2024 verbleef u in België.

U was aanhanger van de beweging Hirak al Hoceima. Op een dag was u met uw vrienden en gaf u kritiek en commentaar op de Marokkaanse overheid. Een vriend, Karim, filmde u stiekem en plaatste de video op sociale media. U bent zeker dat de Marokkaanse overheid weet van de video.

U had een relatie met een Belgische, A. B. Met haar heeft u twee kinderen, die bij haar in Charleroi wonen en over de Belgische nationaliteit beschikken.

In maart 2024 reisde u naar Nederland, waar u tevens een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef er één maand en keerde terug naar België voordat er een beslissing in uw dossier werd genomen door de Nederlandse asiendiensten. Wel gaven de Nederlandse asiendiensten uw verklaringen door aan Marokko, waardoor u niet meer terug kunt.

U vreest in Marokko opgesloten te worden en discriminatie te ondervinden. Bovendien heeft u geen familie of netwerk meer in Marokko en woont uw familie in België. Uw kinderen wonen tevens in België.

U werd aangehouden vanwege illegaal verblijf op 14 oktober 2025. Voor u werd repatriëring voorzien op 4 december 2025. Op 3 december 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: een handgeschreven briefje waarop staat dat u de vader bent van S. en N. B., een attest van afspraken bij een psycholoog. In uw dossier zijn tevens opgenomen: een verklaring op eer van A. B. dat u bij haar woont, een document gezinssamenstelling van A. B. en de twee kinderen, een kopie van de geboorteakte van N. B., een kopie van uw paspoort (uitgegeven te België dd. 16/10/2020, geldig tot 16/10/2025), een kopie van uw Marokkaanse identiteitsbewijs (geldig tot 28/09/2030), een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Het feit dat u slechts in 2025, volgens uw verklaringen 17 jaar na aankomst in België en dus laatsttijdig, een verzoek om internationale bescherming indient rechtvaardigde eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen zijn die wijzen op het bestaan van bijzondere procedurele noden in uwe hoofde. U verklaarde zelf géén bijzondere procedurele noden te hebben en géén specifieke steunmaatregelen te behoeven ("vragenlijst bijzondere procedurele noden" dd. 11/12/2025). Wel geeft u aan te lijden aan psychologische klachten en ongeletterd te zijn. Ter staving werd een attest psychologische opvolging overgemaakt. U had reeds twee consulten bij de psychologische dienst en een derde werd gepland. Het attest geeft geen enkel detail over uw klachten of de benodigde zorg. Nergens uit dit attest blijkt dat u niet op volwaardige wijze deel kunt nemen aan uw procedure. Dat u ongeletterd bent kan logischerwijze het doorlopen van een administratieve procedure bemoeilijken, maar u heeft een advocaat die u kan bijstaan en hoeft zich bovendien in het kader van een persoonlijk onderhoud louter mondeling uit te drukken. Redelijkerwijze kan dus worden aangenomen dat u niet verhinderd zou zijn om deel te nemen aan uw procedure en dat uw rechten in deze gerespecteerd werden.

Waar u op 15 oktober 2025 verklaarde te lijden aan epilepsie en om die reden niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst ("vragenlijst recht om gehoord te worden voor de gesloten centra en woonunits" dd. 15/10/2025), bevindt er zich in uw dossier geen enkel document dat deze bewering kan staven. U noemt in het kader van uw asielpcedure op geen enkel moment dat u mogelijks zou lijden aan epilepsie of een andere medische aandoening. Het CGVS kan dus geen uitspraak doen over de aanwezigheid van deze klacht, noch over een eventuele impact die het kan hebben op uw mogelijkheid om op volwaardige wijze aan de asielpcedure deel te nemen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

1. Door te weigeren deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud voldoet u niet op de medewerkingsplicht die op u rust.

Het is aan u als verzoeker van internationale bescherming om, zo snel mogelijk, alle relevante informatie aan te leveren die de asielinstanties toelaten uw nood aan bescherming op een correcte manier te analyseren. Door te weigeren deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud laat u het CGVS niet toe om de elementen in uw verzoek terdege te onderzoeken.

U gaf op 3 december 2025 bij uw verzoek om internationale bescherming te kennen bezwaar te hebben tegen een gehoor op afstand. U wilde uw onderhoud persoonlijk afleggen om u beter te kunnen uitdrukken ("modaliteiten gehoor op afstand" dd.03/12/2025). Het feit dat u zich beter wilt uitdrukken door in persoon te spreken is géén gegronde bezwaar tegen een persoonlijk gehoor op afstand. Er kan immers vanuit worden gegaan dat u zich ook via videoconferentie voldoende mondeling kunt uitdrukken om uw asielmotieven uit de doeken te doen.

U ontving op 19 december 2025 de uitnodiging voor uw persoonlijk onderhoud. In het schrijven van het CGVS werd duidelijk gezegd dat het ging om een persoonlijk onderhoud via videoconferentie. Ook uw advocaat ontving deze uitnodiging per e-mail, ook hij zou dus reeds op 19 december geïnformeerd zijn dat het persoonlijk onderhoud via videoconferentie zou plaatsvinden. Desondanks werd er géén bezwaar overgemaakt aan het CGVS voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud.

U weigerde deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Er werd verduidelijkt dat niet-deelname aan het persoonlijk onderhoud zonder dwingende reden kan leiden tot een negatieve beslissing in uw dossier. Het centrum gaf aan dat u niet wilde deelnemen en dat u wilde dat uw advocaat aanwezig zou zijn bij het persoonlijk onderhoud, omdat u zichzelf onvoldoende kunt verwoorden (zie mailverkeer 07/01/2026). De afwezigheid van uw advocaat is echter geenszins een dwingende reden die uw weigering om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud vergoelijkt. De procedure voor het Commissariaat-generaal is een administratieve procedure, en geen juridische zodat niet kan gesproken worden van de waarborg van de rechten van verdediging in de volle juridische betekenis van dit beginsel (RvS, nr.167 415 van 2 februari 2007: RvS, nr. 98 827 van 12 september 2001). Nochtans laat de Commissaris-generaal de bijstand van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud toe. In casu was de advocaat niet aanwezig. Gezien de aard van de procedure is het ook in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming zo snel mogelijk zekerheid te hebben omtrent zijn verzoek. U toont niet aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het interview een invloed zou kunnen hebben gehad. In de mail volgend op het Teamsgesprek – waarin duidelijk werd dat u niet wenste deel te nemen – verduidelijkt u te wensen dat uw advocaat aanwezig is, omdat u zichzelf onvoldoende kan verwoorden (zie mail dd.07.01.2026). Er dient evenwel opgemerkt dat het aan de advocaat niet toegestaan is tussen te komen tijdens het interview. Het is aan u om uw relaas toe te lichten.

Ook het attest van psychologische opvolging kan niet dienen als reden om bezwaar te maken tegen gehoor via videoconferentie of als verschoning voor uw weigering om deel te nemen aan uw persoonlijk onderhoud. Het betreft louter een verklaring dat u psychologische opvolging krijgt en een overzicht van de voor u voorziene consulten. Er is geen enkel detail met betrekking tot uw psychologische problemen noch enige indicatie dat u zich (per videoconferentie of anderszins) onvoldoende zou kunnen uitdrukken om deel te kunnen nemen aan de asielprocedure.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat u **uit eigen beweging en zonder geldige reden** weigerde deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud dat voor u werd voorzien. Hieruit blijkt een manifest gebrek aan medewerking.

2. Uit de elementen aanwezig in uw dossier blijkt dat uw voorgehouden asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

- Dat u, voor uw vertrek in 2008, deelnam aan demonstraties en daardoor geïdoleerd werd door de politie is een loutere bewering dat door geen enkel objectief element wordt gestaafd. Dat er in die periode überhaupt demonstraties plaatsvonden in uw regio staat eveneens niet vast. Dat u, omwille van deelname aan protesten wanneer u nog een kind was meer dan 17 jaar geleden, nog altijd door het Marokkaanse regime geïdoleerd zou worden maakt u ook niet aannemelijk. U werd nooit gearresteerd of veroordeeld ("CGVS vragenlijst" dd.11/12/2025).

- *Dat u een aanhanger bent van de Hirak al Hoceima beweging toont u in de eerste plaats niet aan. U bent reeds lang voor de opstart van deze beweging (in 2016) vertrokken uit Marokko en sindsdien niet meer terug geweest. Dat de Marokkaanse overheid op de hoogte is van uw sympathieën maakt u bovendien niet aannemelijk. Dat een vriend van u een video van u maakte en die online postte is een blote bewering waarvan u geen enkel bewijs voorlegt. Dat de Marokkaanse overheid op de hoogte is van de video blijft ook bij een loutere bewering ("CGVS vragenlijst" dd.11/12/2025). U legt geen bewijs voor van het bestaan van de video of de verspreiding ervan. Bovendien is het niet aannemelijk dat u, louter vanwege een video op sociale media, zou worden aanzien als een activist of in de problemen zou komen met de Marokkaanse autoriteiten.*
- *Dat de Nederlandse autoriteiten uw verklaringen in het kader van uw asielerzoek zouden hebben doorgegeven aan de Marokkaanse staat is eveneens een loutere bewering ("CGVS vragenlijst" dd.11/12/2025). Er kan vanuit worden gegaan dat de Nederlandse asielinstanties zich houden aan de geheimhoudingsplicht.*
- *U richtte zich in 2020 nog tot de Marokkaanse autoriteiten in België met het doel een paspoort te bekomen (zie kopie van paspoort in administratief dossier). Waar u stelt de Marokkaanse staat te vrezen is dit dus eerder onwaarschijnlijk.*
- *U kwam de afgelopen jaren diverse malen in contact met de Belgische autoriteiten. U gaf daarbij dikwijlstegenstrijdige verklaringen op met betrekking tot de reden dat u uw land verliet of de reden dat u in België was. Zo verklaarde u in 2013 dat u in België was om uw vader terug te vinden (proces verbaal dd.22/02/2013). In 2014 verklaarde u dat u naar België kwam omwille van de betere levensomstandigheden (proces verbaal dd.28/06/2014). U verklaarde eens dat u Marokko verliet omwille van familiale problemen (proces verbaal dd.26/02/2016) en, meer recent, dat u in België was voor werk (proces verbaal dd.30/09/2025). Indien u een werkelijke vrees voor vervolging hebt in uw thuisland kan worden verwacht dat u deze zou benoemen als reden dat u uw land verliet en niet kon terugkeren. Op 19 juli 2025 gaf u te kennen politiek vluchteling te zijn na een aanhouding ("vragenlijst recht om gehoord te worden voor de gesloten centra en woonunits" dd.19/07/2025). U liet het echter na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.*

3. U legt tegenstrijdige verklaringen af over enkele essentiële elementen, waardoor uw algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

- *Binnen uw huidige procedure zijn uw verklaringen omtrent uw gezinssamenstelling niet consistent. Zo verklaart u enerzijds dat uw ouders gestorven zijn toen u nog een kind was, maar ook dat uw vader in België woont en uw moeder op een u onbekende plaats. U verklaart dat u in België bent omdat al uw familie hier is, anderzijds zou enkel uw vader in België zijn, met de rest van uw gezin heeft u geen contact en ook geen weet van hun verblijfplaatsen. Eén zus zou in Spanje wonen. Gevraagd naar overige familie in België benoemt u enkel één tante in Nederland ("vragenlijst DVZ" dd.11/12/2025).*
- *U verklaart niet te beschikken over identiteitsdocumenten. Een paspoort had u nooit gehad, uw identiteitskaart verloor u in Duitsland ("vragenlijst DVZ" dd.11/12/2025). In uw dossier bevinden zich echter kopieën van uw Marokkaanse paspoort, identiteitskaart en geboorteakte.*
- *Gedurende uw aanvaringen met de Belgische autoriteiten tussen 2013 en 2025 bediende u zich van verschillende aliassen en verklaarde u uiteenlopende familiesamenstellingen. In 2016 verklaarde u afkomstig te zijn van Algerije en Algerijns staatsburger te zijn ("proces verbaal" dd.26/02/2016). Een aantal keer gaf u aan Arabisch te spreken als moedertaal of als tweede taal. In uw huidige verzoek geeft u echter aan louter Amazigh en Frans te spreken. Sterker nog, een motief voor uw vertrek uit Marokko zou zijn dat u een vertaler nodig hebt om u verstaanbaar te maken in uw eigen land ("CGVS vragenlijst" dd.11/12/2025). Dat u geen Arabisch spreekt is gezien uw eerdere verklaringen echter niet geloofwaardig.*

4. Uw gedrag valt niet te rijmen met een oprechte nood aan bescherming.

- *U verbleef, naar eigen zeggen, 17 jaar lang in België. U bent tussen 2013 en 2025 verschillende keren met de Belgische autoriteiten in aanraking gekomen. Dat u desondanks al die jaren geen verzoek om internationale bescherming indiende valt niet te rijmen met een oprechte vrees voor vervolging in uwe hoofde. Reeds op 3 oktober 2023 ontving u een bevel het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd in mei 2025 twee maal herbevestigd. Ook geconfronteerd met deze bevelen liet u het echter na om internationale bescherming te zoeken. Pas wanneer u effectief gerespatieerd werd diende u een verzoek in.*
- *Uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Nederland op 11 mei 2024 en in Zwitserland op 3 juli 2024 (zie hits EURODAC). Aan DVZ verklaarde u enkel in Nederland een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, en vervolgens naar België te zijn teruggekeerd zonder te wachten op een antwoord*

(“verklaring DVZ” dd.11/12/2025). In oktober 2025 verklaarde u evenwel ook in Zwitserland internationale bescherming te hebben aangevraagd (“vragenlijst recht om gehoord te worden voor de gesloten centra en woonunits” dd.15/10/2025). Dat u in verschillende Europese landen asielpcedures startte maar vertrok zonder een antwoord af te wachten wijst op een complete desinteresse in uw eigen procedure(s) en valt niet te rijmen met een oprechte nood aan bescherming.

5. Uw verklaring geen netwerk te hebben in Marokko is niet van dien aard dat het toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

U maakt niet aannemelijk dat u vanwege uw gebrek aan een netwerk in Marokko zou worden blootgesteld aan vervolging of onmenselijke behandeling. Bovendien bent u een volwassen man die reeds 17 jaar op illegale wijze in België verblijft en gedurende die periode kon rondkomen zonder bijstand van de staat. Dit wijst op een zekere mate van zelfredzaamheid. Daarnaast is het, gezien uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw familiesamenstelling, niet zonder meer aannemelijk dat u inderdaad geen netwerk heeft in Marokko.

6. Uw familiale situatie in België ressorteert niet tot het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Indien u een verblijfsstatus wenst louter op basis van uw kinderen in België dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Verder maakt u evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4 §2 b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt. Noch blijkt dat er in Marokko sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met voorgaande zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

De documenten met betrekking tot uw identiteit staven uw identiteit en herkomst, welke niet worden betwist.

De documenten met betrekking tot A. B. en de kinderen staven uw gezinssamenstelling in België. Echter moet opgemerkt worden dat enkel een handgeschreven briefje erop wijst dat u de vader bent van de kinderen. Bovendien ressorteert het bestaan van een gezin in België niet tot de Vluchtelingenconventie.

Uw attest van afspraken bij een psycholoog in het gesloten centrum werd reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een attest van psychologische opvolging.

2.3. Beoordeling van de zaak

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid

van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen zijn die wijzen op het bestaan van bijzondere procedurele noden in uwe hoofde. U verklaarde zelf géén bijzondere procedurele noden te hebben en géén specifieke steunmaatregelen te behoeven (“vragenlijst bijzondere procedurele noden” dd. 11/12/2025). Wel geeft u aan te lijden aan psychologische klachten en ongeletterd te zijn. Ter staving werd een attest psychologische opvolging overgemaakt. U had reeds twee consulten bij de psychologische dienst en een derde werd gepland. Het attest geeft geen enkel detail over uw klachten of de benodigde zorg. Nergens uit dit attest blijkt dat u niet op volwaardige wijze deel kunt nemen aan uw procedure. Dat u ongeletterd bent kan logischerwijze het doorlopen van een administratieve procedure bemoeilijken, maar u heeft een advocaat die

u kan bijstaan en hoeft zich bovendien in het kader van een persoonlijk onderhoud louter mondeling uit te drukken. Redelijkerwijze kan dus worden aangenomen dat u niet verhinderd zou zijn om deel te nemen aan uw procedure en dat uw rechten in deze gerespecteerd werden.

Waar u op 15 oktober 2025 verklaarde te lijden aan epilepsie en om die reden niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst ("vragenlijst recht om gehoord te worden voor de gesloten centra en woonunits" dd.15/10/2025), bevindt er zich in uw dossier geen enkel document dat deze bewering kan staven. U noemt in het kader van uw asielpcedure op geen enkel moment dat u mogelijks zou lijden aan epilepsie of een andere medische aandoening. Het CGVS kan dus geen uitspraak doen over de aanwezigheid van deze klacht, noch over een eventuele impact die het kan hebben op uw mogelijkheid om op volwaardige wijze aan de asielpcedure deel te nemen."

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet in zijn verzoekschrift, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Evenmin doet hij aan voormelde analyse afbreuk door bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nogmaals hetzelfde attest van psychologische opvolging d.d. 5 januari 2026 te voegen dat zich reeds in het administratief dossier bevindt (map documenten, stuk 1) en dat door de commissaris-generaal reeds is meegenomen in de beoordeling van de bijzondere procedurele noden.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Marokko, wegens zijn deelname aan betogingen als vijftienjarige in 2008 opgesloten te worden en verder als inwoner van de Rif discriminatie te ondervinden. Bovendien heeft hij geen familie of netwerk meer in Marokko en woont zijn familie in België. Zijn kinderen wonen tevens in België. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, aannemelijk gemaakt. Vooreerst (i) wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker, door te weigeren deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op hem rust. Vervolgens (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat uit de elementen aanwezig in het dossier blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Zo is het (a) een blote bewering dat verzoeker voor zijn vertrek uit 2008 deelnam aan demonstraties en daardoor geïnterviewd werd door de politie, werd hij nooit gearresteerd of veroordeeld en maakt hij niet aannemelijk zeventien jaar later nog altijd door het Marokkaanse regime geïnterviewd te worden. Verder (b) toont hij niet aan dat hij een aanhanger is van de *Hirak al Hoceima* beweging en maakt hij bovendien niet aannemelijk dat de Marokkaanse overheid op de hoogte is van zijn sympathieën. Eveneens (c) is het een loutere bewering dat de Nederlandse autoriteiten verzoekers verklaringen in het kader van zijn asiolverzoek zouden hebben doorgegeven aan de Marokkaanse staat. Daarnaast (d) wordt aangestipt dat verzoeker zich in 2020 nog richtte tot de Marokkaanse autoriteiten in België met het doel een paspoort te bekomen, waardoor de vrees voor de Marokkaanse staat eerder onwaarschijnlijk is. Tot slot (e) kwam verzoeker de afgelopen jaren diverse malen in contact met de Belgische autoriteiten en gaf hij daarbij dikwijls tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de reden waarom hij Marokko verliet of de reden dat hij in België was. Daarenboven (iii) legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over enkele essentiële elementen, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Zo zijn (a) zijn verklaringen omtrent zijn gezinssamenstelling niet coherent, verklaart hij (b) niet te beschikken over identiteitsdocumenten, terwijl er zich in zijn dossier kopieën van zijn Marokkaanse paspoort, identiteitskaart en geboorteakte bevinden en bediende hij zich (c) gedurende zijn aanvaringen met de Belgische autoriteiten tussen 2013 en 2025 van verschillende aliansen en verklaarde hij uiteenlopende gezinssamenstellingen. Voorts (iv) valt verzoekers gedrag niet te rijmen met een oprechte nood aan bescherming. Zo verblijft hij (a) al zeventien jaar in België, kwam hij tussen 2013 en 2025 verschillende keren in aanraking met de Belgische autoriteiten en diende hij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming in, ook niet nadat hem reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd. Daar komt bij (b) dat hij in verschillende Europese landen asielpcedures startte maar vertrok zonder een antwoord af te wachten, wat wijst op een complete desinteresse in zijn eigen procedure(s) en wat niet te rijmen valt met een oprechte nood aan bescherming. Vervolgens (v) is verzoekers verklaring geen netwerk te hebben in Marokko niet van die aard dat het toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt. Zijn familiale situatie in België (vi) ressorteert niet onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Evenmin (vii) zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Tot slot (viii) zijn de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanbrengt niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen slaagt verzoeker er in het voorliggend verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van en het volharden in een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van algemene beschouwingen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Inzake de ongelooftwaardigheid van het voorgehouden relaas wordt in eerste instantie op goede gronden als volgt overwogen door de commissaris-generaal:

“2. Uit de elementen aanwezig in uw dossier blijkt dat uw voorgehouden asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

- Dat u, voor uw vertrek in 2008, deelnam aan demonstraties en daardoor geïsoleerd werd door de politie is een louter bewering dat door geen enkel objectief element wordt gestaafd. Dat er in die periode überhaupt demonstraties plaatsvonden in uw regio staat eveneens niet vast. Dat u, omwille van deelname aan protesten wanneer u nog een kind was meer dan 17 jaar geleden, nog altijd door het Marokkaanse regime geïsoleerd zou worden maakt u ook niet aannemelijk. U werd nooit gearresteerd of veroordeeld (“CGVS vragenlijst” dd.11/12/2025).*
- Dat u een aanhanger bent van de Hiraq al Hoceima beweging toont u in de eerste plaats niet aan. U bent reeds lang voor de opstart van deze beweging (in 2016) vertrokken uit Marokko en sindsdien niet meer terug geweest. Dat de Marokkaanse overheid op de hoogte is van uw sympathieën maakt u bovendien niet aannemelijk. Dat een vriend van u een video van u maakte en die online postte is een blote bewering waarvan u geen enkel bewijs voorlegt. Dat de Marokkaanse overheid op de hoogte is van de video blijft ook bij een louter bewering (“CGVS vragenlijst” dd.11/12/2025). U legt geen bewijs voor van het bestaan van de video of de verspreiding ervan. Bovendien is het niet aannemelijk dat u, louter vanwege een video op sociale media, zou worden aanzien als een activist of in de problemen zou komen met de Marokkaanse autoriteiten.*
- Dat de Nederlandse autoriteiten uw verklaringen in het kader van uw asielverzoek zouden hebben doorgegeven aan de Marokkaanse staat is eveneens een louter bewering (“CGVS vragenlijst” dd.11/12/2025). Er kan vanuit worden gegaan dat de Nederlandse asielinstanties zich houden aan de geheimhoudingsplicht.*
- U richtte zich in 2020 nog tot de Marokkaanse autoriteiten in België met het doel een paspoort te bekomen (zie kopie van paspoort in administratief dossier). Waar u stelt de Marokkaanse staat te vrezen is dit dus eerder onwaarschijnlijk.*
- U kwam de afgelopen jaren diverse malen in contact met de Belgische autoriteiten. U gaf daarbij dikwijlstegenstrijdige verklaringen op met betrekking tot de reden dat u uw land verliet of de reden dat u in België was. Zo verklaarde u in 2013 dat u in België was om uw vader terug te vinden (proces verbaal dd.22/02/2013). In 2014 verklaarde u dat u naar België kwam omwille van de betere levensomstandigheden (proces verbaal dd.28/06/2014). U verklaarde eens dat u Marokko verliet omwille van familiale problemen (proces verbaal dd.26/02/2016) en, meer recent, dat u in België was voor werk (proces verbaal dd.30/09/2025). Indien u een werkelijke vrees voor vervolging hebt in uw thuisland kan worden verwacht dat u deze zou benoemen als reden dat u uw land verliet en niet kon terugkeren. Op 19 juli 2025 gaf u te kennen politiek vluchteling te zijn na een aanhouding (“vragenlijst recht om gehoord te worden voor de gesloten centra en woonunits” dd.19/07/2025). U liet het echter na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.”*

De Raad acht het geheel van voorgaande overwegingen pertinent en draagkrachtig en deze vinden steun in het administratief dossier. Door opnieuw louter te volharden in zijn deelname aan betogingen in 2008 en het toentertijd geïsoleerd en geslagen worden door de Marokkaanse politie komt verzoeker nog steeds niet verder dan het uiten van een blote bewering die geenszins wordt gestaafd door enig objectief element. Verzoeker

haalt voorts opnieuw aan aanhanger te zijn van de *Hirak al Hoceima* beweging en geeft verduidelijkingen over het ontstaan van deze beweging en waarvoor zij staat, benadrukt de veroordeling van de leider in 2017, alsook recente ontwikkelingen zoals een brief uit 2025 van mensenrechtenorganisaties met de vraag de leider vrij te laten op humanitaire gronden en een petitie van eind vorig jaar om gratie te verlenen voor de nog gevangene Hirak-protestdeelnemers. Verzoeker levert hiermee evenwel geen concrete elementen die afbreuk vermogen te doen aan de overweging van de bestreden beslissing dat hij reeds lang voor de opstart van deze beweging in 2016 vertrokken is uit Marokko als minderjarige en sindsdien niet meer teruggekeerd is. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat hij in België aanhanger was van de beweging, stipt de Raad aan dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat de Marokkaanse overheid op de hoogte is van zijn sympathieën, waarbij gewezen wordt op de pertinente overwegingen inzake de blote bewering als zou iemand een video van verzoeker waarin hij kritiek en commentaar gaf op zijn nationale overheid op sociale media geplaatst hebben en hij daardoor aanzien wordt als activist en waardoor hij in de problemen zou komen met de Marokkaanse autoriteiten. Voor het overige laat verzoeker de voorgaande overwegingen geheel onverlet in zijn verzoekschrift. Deze blijven dan ook onverminderd overeind en op grond van een samenlezing van de vijf opgeworpen overwegingen treedt de Raad de conclusie bij dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoekers voorgehouden asielmotief en vrees voor zijn autoriteiten wegens deelname aan betogingen in 2008 en als loutere aanhanger van de *Hiral al Hoceima* beweging niet geloofwaardig zijn. Door louter te volharden in de actualiteit van zijn problemen doet verzoeker daar op generlei wijze afbreuk aan.

Waar hij opwerpt dat de commissaris-generaal rekening moest houden met zijn oprechte verklaringen, stipt de Raad aan dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdige verklaringen aflegde over enkele essentiële elementen, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Dit wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze onderbouwd en de Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker hier met geen woord over rept in zijn verzoekschrift. De tegenstrijdigheden, die omstandig worden toegelicht in de bestreden beslissing, blijven overeind en de Raad maakt zich volgende motivering dan ook eigen:

“3. U legt tegenstrijdige verklaringen af over enkele essentiële elementen, waardoor uw algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

- Binnen uw huidige procedure zijn uw verklaringen omtrent uw gezinssamenstelling niet consistent. Zo verklaart u enerzijds dat uw ouders gestorven zijn toen u nog een kind was, maar ook dat uw vader in België woont en uw moeder op een u onbekende plaats. U verklaart dat u in België bent omdat al uw familie hier is, anderzijds zou enkel uw vader in België zijn, met de rest van uw gezin heeft u geen contact en ook geen weet van hun verblijfplaatsen. Eén zus zou in Spanje wonen. Gevraagd naar overige familie in België benoemt u enkel één tante in Nederland (“vragenlijst DVZ” dd.11/12/2025).*
- U verklaart niet te beschikken over identiteitsdocumenten. Een paspoort had u nooit gehad, uw identiteitskaart verloor u in Duitsland (“vragenlijst DVZ” dd.11/12/2025). In uw dossier bevinden zich echter kopieën van uw Marokkaanse paspoort, identiteitskaart en geboorteakte.*

Gedurende uw aanvaringen met de Belgische autoriteiten tussen 2013 en 2025 bediende u zich van verschillende aliassen en verklaarde u uiteenlopende familiesamenstellingen. In 2016 verklaarde u afkomstig te zijn van Algerije en Algerijns staatsburger te zijn (“proces verbaal” dd.26/02/2016). Een aantal keer gaf u aan Arabisch te spreken als moedertaal of als tweede taal. In uw huidige verzoek geeft u echter aan louter Amazigh en Frans te spreken. Sterker nog, een motief voor uw vertrek uit Marokko zou zijn dat u een vertaler nodig hebt om u verstaanbaar te maken in uw eigen land (“CGVS vragenlijst” dd.11/12/2025). Dat u geen Arabisch spreekt is gezien uw eerdere verklaringen echter niet geloofwaardig.”

Waar verzoeker, in tegenstelling tot wat in de nota van de verwerende partij wordt voorgehouden, tijdens de administratieve procedure wel degelijk aanhaalde dat er in zijn regio, Rif, gediscrimineerd en gemarginaliseerd wordt en dat hij in zijn eigen land een vertaler moet gebruiken, wijst de Raad vooreerst op voorgaande paragraaf waaruit blijkt dat verzoeker zich gedurende zijn aanvaringen met de Belgische autoriteiten tussen 2013 en 2025 bediende van verschillende aliassen en een aantal keer aangaf Arabisch te spreken als moedertaal of tweede taal, waardoor het niet geloofwaardig overkomt dat hij geen Arabisch zou spreken. Wat er ook van zij, verzoeker geeft ter ondersteuning van zijn bewering als Amazigh gediscrimineerd te worden in Marokko, geen verdere precisering wat hij concreet vrees bij een terugkeer. Hij verwijst in het verzoekschrift louter naar algemene informatie betreffende Amazighen (Berbers) in Marokko die hun eigen taal, het Tamazight, spreken. Uit de informatie waarnaar verzoeker verwijst – een rapport van *Congrès Mondial Amazigh* (CMA) van november 2024 inzake het weren van Tamazight uit bepaalde officiële contexten, zoals onderwijs- en taalprogramma's, en een persbericht waaruit blijkt dat een gerechtelijke klacht werd ingediend tegen de Marokkaanse overheid omdat de wet die Tamazight-onderwijs landelijk moet uitrollen niet binnen de wettelijk gestelde periode wordt toegepast – blijkt geenszins dat de situatie in

Marokko van die aard is dat iedere Berber er een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie volstaat aldus niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont dit niet *in concreto* aan met de door hem aangehaalde informatie, noch blijkt dit uit de beschikbare landeninformatie zoals door de verwerende partij gevoegd bij haar nota van 29 januari 2026.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze poogt de volgende pertinente en in het administratief dossier steun vindende motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen en deze zelfs geheel onbesproken laat in zijn verzoekschrift, waardoor de Raad zich deze toe-eigent:

“4. Uw gedrag valt niet te rijmen met een oprechte nood aan bescherming.

- U verbleef, naar eigen zeggen, 17 jaar lang in België. U bent tussen 2013 en 2025 verschillende keren met de Belgische autoriteiten in aanraking gekomen. Dat u desondanks al die jaren geen verzoek om internationale bescherming indiende valt niet te rijmen met een oprechte vrees voor vervolging in uwe hoofde. Reeds op 3 oktober 2023 ontving u een bevel het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd in mei 2025 twee maal herbevestigd. Ook geconfronteerd met deze bevelen liet u het echter na om internationale bescherming te zoeken. Pas wanneer u effectief gerepatrieerd werd diende u een verzoek in.*

- Uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Nederland op 11 mei 2024 en in Zwitserland op 3 juli 2024 (zie hits EURODAC). Aan DVZ verklaarde u enkel in Nederland een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, en vervolgens naar België te zijn teruggekeerd zonder te wachten op een antwoord (“verklaring DVZ” dd.11/12/2025). In oktober 2025 verklaarde u evenwel ook in Zwitserland internationale bescherming te hebben aangevraagd (“vragenlijst recht om gehoord te worden voor de gesloten centra en woonunits” dd.15/10/2025). Dat u in verschillende Europese landen asielprocedures startte maar vertrok zonder een antwoord af te wachten wijst op een complete desinteresse in uw eigen procedure(s) en valt niet te rijmen met een oprechte nood aan bescherming.*

5. Uw verklaring geen netwerk te hebben in Marokko is niet van dien aard dat het toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

U maakt niet aannemelijk dat u vanwege uw gebrek aan een netwerk in Marokko zou worden blootgesteld aan vervolging of onmenselijke behandeling. Bovendien bent u een volwassen man die reeds 17 jaar op illegale wijze in België verblijft en gedurende die periode kon rondkomen zonder bijstand van de staat. Dit wijst op een zekere mate van zelfredzaamheid. Daarnaast is het, gezien uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw familiesamenstelling, niet zonder meer aannemelijk dat u inderdaad geen netwerk heeft in Marokko.

6. Uw familiale situatie in België ressorteert niet tot het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Indien u een verblijfsstatus wenst louter op basis van uw kinderen in België dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Verder maakt u evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4 §2 b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt. Noch blijkt dat er in Marokko sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

(...)

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

De documenten met betrekking tot uw identiteit staven uw identiteit en herkomst, welke niet worden betwist.

De documenten met betrekking tot A. B. en de kinderen staven uw gezinssamenstelling in België. Echter moet opgemerkt worden dat enkel een handgeschreven briefje erop wijst dat u de vader bent van de kinderen. Bovendien ressorteert het bestaan van een gezin in België niet tot de Vluchtelingenconventie.

Uw attest van afspraken bij een psycholoog in het gesloten centrum werd reeds besproken.”

In zover verzoeker in het verzoekschrift nog oppert dat hem het voordeel van de twijfel moest worden gegeven, merkt de Raad op dat verzoeker geheel voorbijgaat aan de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent dus dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud door middel van een videoconferentie op 7 januari 2026, bijgestaan door een tolk die het Amazigh machtig is. Verzoeker nam geen deel aan het persoonlijk onderhoud. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker, door uit eigen beweging en zonder geldige reden te weigeren deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud dat voor hem werd voorzien, op manifeeste wijze niet voldoet aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Verzoeker laat dit motief geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift waardoor de pertinente en draagkrachtige onderbouwing in de bestreden beslissing onverminderd overeind blijft en de Raad zich deze toe-eigent. Waar ter terechtzitting nogmaals het attest van psychologische opvolging d.d. 5 januari 2026 wordt overgemaakt als bijlage bij de aanvullende nota van verzoeker, doet dit op generlei wijze afbreuk aan de reeds gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing van dit attest als aangevoerde reden om bezwaar te maken tegen het geplande gehoor via videoconferentie of als verschoning voor de weigering om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt verder

vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat van hem een onmogelijke bewijslast wordt gevraagd, hetgeen hij trouwens louter poneert en niet verder concretiseert, en aanstipt dat het UNHCR er ook aan herinnert dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te bewijzen, wijst de Raad erop dat in het geval van moeilijkheden om bewijselementen voor te leggen, verzoeker de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten moet aantonen op basis van zijn verklaringen. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich hierbij op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen voldoende aannemelijk worden gemaakt. Gelet op voorgaande pertinente bevindingen van de commissaris-generaal, is verzoeker hiertoe schromelijk in gebreke gebleven. De Raad stipt verder aan dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker er, gelet op de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, niet in is geslaagd de door hem voorgehouden problemen in Marokko aannemelijk te maken. Uit niets blijkt dat verzoeker een onmogelijke bewijslast werd opgelegd.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS